

- Wo 26 September

UNITED-C: WHO Final

De naakte waarheid

De geboorte van een nieuw [programma](#). Met een rouwrandje, door het wegvallen van de provinciale subsidie. Je zou zeggen dat het een wrange tijd moet zijn voor het Eindhovense gezelschap [United-C](#). Maar niks daarvan, United-C heeft helemaal geen zin in doemdenken. Het is feest, vanwege de première. Daarna pas wordt gekeken naar de toekomst. En hoe donker ook, de groep gaat liever uit van [mogelijkheden](#) dan van onmogelijkheden, vertelt Judith Teunissen van United-C. “Die beslissing viel ons koud op het dak. Maar we blijven positief en zullen roeien met de riemen die we hebben. Maar roeien zullen we!”

Hit

De afgelopen jaren maakt United-C een tweetal avondvullende programma's waarin menselijk naakt het thema is. WHO Final is het derde en laatste deel van een drieluik. De verzameling naaktstudies in de WHO-cyclus heeft de groep internationaal aanzien gebracht en zou een hit genoemd kunnen worden.

Naakt

Natuurlijk is het vreemd om naakte danseressen te zien. Eventjes maar, de eerste vijf minuten, heb je het gevoel een indringer te zijn, een voyeur die het leven van anderen onbeschaamd bekijkt. Maar al snel is bloot gewoon. Als de soliste een beha aantrekt, lijkt dat ding niet meer op zijn plaats. WHO Final is een typische United-C productie, waarin de draad tussen de verschillende delen soms moeilijk te vinden is. Geen doorlopend verhaal, maar een stortvloed aan losse ideeën, solodansen, groepschoreografieën, visuele vondsten, grapjes en rareiteiten.

Hypnotiserend

Soms is er geen touw aan vast te knopen en als de schouders opgehaald worden, kan ook de verveling toeslaan. Zeker omdat dit programma behoorlijk lang duurt. Toch weet het gezelschap over de hele linie de aandacht aardig vast te houden door weergaloze, dynamische dansen te brengen onder de hypnotiserende muziek van Ralph Timmermans.

Kwetsbaar

WHO wil een eerbetoon zijn aan het lichaam. Het vrouwelijke lichaam, welteverstaan. De enkele man is een gastperformer, zijn oude mannenlijf dient als contrast tegenover de goddelijk schoonheid van het vrouwenlijf. Wat we [hier](#) zien is echter niet altijd mooi, maar soms juist verkrampt kronkelend. Het is echter puur, kwetsbaar en sterk als een vrouw. Het 'ideale' vrouwenlijf bestaat niet, hier staan vrouwen zonder plastische aanpassingen zichzelf te zijn. Afgetrainde dansereslijven, te mager en te gespierd, maar helemaal zichzelf, open en bloot.

Seks

Naakt [wordt](#) hier losgekoppeld van seks. Wie opgewonden wil raken, kan gewoon thuis het internet op surfen of de tv aanzetten. De hele dag worden we overspoeld door vrouwelijk bloot of bijna-bloot. Altijd in een quasiseksuele context, een vage belofte van liefde en geluk. Een illusie, meestal met de opzet je te verleiden tot het kopen van iets. Buiten het toegangskaartje wil United-C je niks verkopen. Het schenkt. Zoals vrouwen leven kunnen schenken. Hier krijg je niks anders dan de naakte waarheid, het ware leven. Misschien is dat het grootste compliment dat je United-C kunt geven.

Regisseur Maarten van der Pit en choreografe Pauline Roelants hebben met United-C internationaal naam opgebouwd door hun eigenzinnige, niet altijd toegankelijke, maar altijd verrassende producties. Het zou zonde zijn als daar een einde aan kwam.
WHO Final, gezien in het Parktheater, dinsdag 25 september.
www.united-c.nl

United-C vat zichzelf zinderend samen

D A N S

Eindhovens gezelschap sluit drieluik van naaktstudies af in het Parktheater.

door **Daphne Broers**
e-mail: d.broers@ed.nl

Op een gemiddeld avondje United-C kan menig psycholoog zijn tanden stukbijten. Zo ook gisteravond, tijdens de première van het laatste deel in het drieluik van naaktstudies van choreograaf Maarten van der Put in het

Parktheater. In het universum van de Eindhovense theatergroep laten labiele vrouwen zich lachend op de grond kletteren, sluipt er een oude man met een paardrijzadel voorbij, transformeert een zwangere vrouw in een bizar kronkelende bodybuilder en besmeuren dansers hun naakte lichamen met nepbloed om elkaar vervolgens met water schoon te spugen.

Net als in de voorgaande twee delen trekt er tijdens 'WHO FINAL' een onophoudelijke stroom aan beelden voorbij die het publiek alle hoeken van de menselijke ziel laat zien. Ingetogen solo's waarbij

de kwetsbaarheid van het lichaam in alle eenvoud een hypnotiserende kracht krijgen. Explosieve groepsstukken die omslaan in een surrealistische trip op een dance-feest. Filosofische tussendoortjes over de definitie van 'bestaan'. Scènes die op het randje van intiem zijn, wanneer vier dansers een handcamera op delen van hun lichaam richten, waarbij het mistig blijft op welk deel eigenlijk wordt ingezoomd. Met het laatste deel van de WHO-cyclus viert United-C meer dan ooit het leven. Het gezelschap laat zien waar het al die jaren naartoe heeft gewerkt en levert een zinderende samenvatting af. Voor wie ooit twijfelde aan

de artistieke kracht, is dit het moment om dat met eigen ogen te aanschouwen. Zeker nu de provincie vorige week bekend maakte dat ze de komende jaren geen cent meer voor United-C over heeft. Een ernstig misverstand, lijkt me.

★★★★☆

Gezien: *United-C met WHO FINAL* in het Parktheater, Eindhoven.

Regie: *Maarten van der Put*.

Muziek: *Ralph Timmermans*